

Sygn. akt I CSK 603/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko B. Spółce z o.o. w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 marca 2013r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie kwoty 4.422.820,20 zł tytułem kary umownej.

Sądy obu instancji uznały, że umowa stron o roboty budowlane została zawarta pod warunkiem zawieszającym, a zatem skutki prawne wynikające z jej zawarcia zostały zawieszone do czasu spełnienia się warunku. Z uwagi na to, że zastrzeżony warunek nie nastąpił, umowa ta nie wywołuje żadnych skutków prawnych, w tym także w zakresie postanowienia o karze umownej.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzucie naruszenia art. 65 w zw. z art. 56 k.c., powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c. wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „czy nieziszczenie się warunku umowy o roboty budowlane tj. w niniejszej sytuacji nieprzekazanie terenu budowy wykonawcy czy niedokonanie przez inwestora wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót tj. nieprzekazanie dokumentu pozwolenia na budowę, które w świetle art. 647 k.c. stanowią istotne postanowienia umowy o roboty budowlane, może powodować, że umowa nie wywołuje skutków prawnych?”

Stwierdził też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza art. 56 i art. 65 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne jakie

zagadnienie to wywołuje oraz wykazać, że mają one poważny charakter a zagadnienie jest tak istotne i o zasięgu uniwersalnym, że konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne.

W szczególności nie wskazał żadnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych powstałych na tle przedstawionego zagadnienia, jak również nie wykazał jego poważnego, istotnego i uniwersalnego charakteru oraz konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym, lecz w istocie pytaniem o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, co niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c.

Powód nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a więc że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r., UK 285/07, niepubl.).

Uzasadnienie tej podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do przytoczenia obszernych fragmentów uzasadnienia uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r.

III CZP 66/95 (OSNC 1995/5/168) dotyczącej zasad wykładni oświadczeń woli na gruncie art. 65 k.c. i kilku innych orzeczeń oraz stwierdzenia, że dokonana przez Sąd Apelacyjny wykładnia § 3 pkt. 4 umowy stron nie odpowiada tym wymaganiom. Skarżący nie uzasadnił jednak na czym polegają uchybienia Sądu Apelacyjnego w tym przedmiocie ani nie wykazał, że mają one charakter oczywisty i rażący. Dokonał jedynie własnej wykładni woli stron w tym zakresie uznając, że to przesądza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie jest to jednak wystarczające do wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny, we wskazanym wyżej rozumieniu, a zatem nie uzasadnia przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 390 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]